

Søndag, den 24. juli

Lige først er der kun hendes angst. Hun spærrer øjnene op, ser det gustne morgenlys, ser sit velkendte værelse. Hun bliver liggende lidt og lytter til solsortenes lokketoner og skræppen uden for vinduet, tænker så på Barabbas, og hendes trætte krop stivner i koncentreret lytten. Fjollede kone, bekymrer dig om din hund, som andre om deres mand, skænder hun på sig selv. Men først da hun har overbevist sig selv om, at den knap hørbare, raslende lyd nedenunder er Barabbas' vejrtrækning, vover hun at sætte sig op.

Smerten skyder op i arme og skuldre, endnu inden hendes fødder rører den tyndslidte udløber. Tag dig sammen, sig pyt, om morgenen er det altid værst, men du ved, at du godt kan. Hun presser læberne sammen. Slitage og årtiers dårlig holdning, for meget arbejde og anspændthed, det er det eneste, lægerne har at sige til det. Tag De noget smertestillende og pas bedre på Dem selv. Det, de virkelig tænker, skjuler de bag ungdommens kolde smil og skinhellige spørgsmål. Bor De alene? Hvor gammel er De, fru Vogt? 82? En stor have? Og schæferhund? Kan De overkomme alt det? Og så brunkulsbruddet – der er jo ikke så kønt mere her i Frimmersdorf. De er gammel, hvad havde De regnet med, skrub ad helvede til med Dem, det er, hvad lægerne i virkeligheden vil sige, men den tjeneste har hun ikke tænkt sig at gøre dem.

Heden fra den frembrydende dag hænger som en anelse over bedene. Jeg burde straks tage mig af squashene og bøunnerne

og plukke jordbærerne, før solsortene snupper dem, senere bliver det for varmt, tænker hun. Kedlen summer, hun hælder kaffebønner på, lader smør og honning flyde ud på et stykke ristet brød, fylder Barabbas' skål med vand og smider et par hundekiks hen til den. Den gnider sig ind mod hende, hun klør den bag ørerne og ignorerer den smerte, som den let bøjede stilling straks straffer hendes krop med. Barabbas labber vand i sig, og hun slubrer kaffen i sig ved verandabordet foran køkkenet. Halv fem. Hvis der hænger et varsel om ulykke i luften, bemærker hun det ikke.

Sådan skulle det altid være, funderer hun i stedet. Begyndelse, ikke slutning. En dag så ren og ny som skabt for os alene. Et par solsorte flyver op, og længslen glimter i Barabbas' brune øjne. Hvornår har de sidst gået en lang tur? Hvornår strejfede den sidst om på markerne? I forgårs? For en uge siden? Det husker hun ikke længere. Endnu en af alderens forbandelser, disse hukommelseshuller. Man har hårdt brug for en stor selvbevidsthed for ikke at lade sig tryne af livet. Jo ældre, jo mere. Hun bærer den tømte kaffekop ind i køkkenet og tager schæferhunden i snor i et pludseligt anfald af lyst til selv at begive sig ud på en længere tur. Så må hun plukke jordbær, når hun kommer tilbage, og grøntsagerne må vente til i aften.

Hun vælger vejen gennem landsbyen, og selv om det er så tidligt, beholder hun alligevel Barabbas i snor. Så længe hun opfører sig korrekt, er der ingen, som kan påstå, at hun ikke længere har kræfterne til sådan en stor og stærk hund, at hun udgør en fare for sine medmennesker, at hunden skal have en sprøjte, og at hun skal på plejehjem. I udkanten af landsbyen, bag boldbanen, slipper hun Barabbas løs. Kraftværkskolossen sover ikke. Damp hvæser op mod morgenhimlen, sirenen hylér, transportbåndene fragter skumplende og knirkende brunkul. Hun vælger vejen gennem tunnelen og går over floden, hvor der senere vil sidde lystfiskere. Barabbas har øjensynligt en god dag og sætter af sted som en hvalp. Lidt længere fremme

drejer den fra vejen og skærer skarpt ind i en lille skov. Hun følger langsomt efter og passer på ikke at snuble. Solen er steget højere på himlen, men endnu brænder den ikke, og duften af vild kamille breder sig i luften.

En motor gasser hvinende op, så det giver et stik i hendes hjerte. Hun drejer forvirret en omgang om sig selv. Hvad var det? Motoren hyler igen i en knitrende mislyd. De læderjakker, tænker hun, de har ikke respekt for noget. Men plejer unge mennesker ikke at ligge og sove deres rus ud søndag morgen? I brøkdelen af et sekund tror hun, at fredsforstyrrelsen er på vej direkte hen mod hende, motoren knitrer, og hun ser et lysglimt ovre ved vejen. I næste øjeblik bliver der stille, og så hører hun motorstøj på vej væk.

Hvor er Barabbas? Pludselig griber nattens angst hende igen. Hvad ville jeg være uden min hund? Hvad skal jeg gøre, når den dør? Hun kalder på den og får øje på den i en fordybning. Den vælter sig henrykt rundt i jorden, det kommer til at tage lang tid at børste skidt af dens pels. Der stinker af hund i hele huset, indrøm det bare, du har ikke kunnet overkomme at bade kræet i flere måneder – lyder hendes datters stemme. Elisabeth Vogt ryster på hovedet, selv om hun udmærket ved, at det ikke jager stemmen på flugt.

“Kom, Barabbas, kom hen til mor!” Hendes råb er en gammel kones hæse fugleskrig.

“Barabbas!”

Langt om længe passer det schæferhunden at adlyde, og den kommer med viftende hale og nærmest skælmsk blik. Hun kan aldrig blive vred på den. Ikke engang da den nu undviger hendes greb for i lange spring at fare hen mod det sted, hvor det for lidt siden knitrede og glimtede. Nå, det er jo egentlig også ligegyldigt, hvilken vej de går, så hun følger bare efter. Jorden er sandet. Der siver skidt ind i hendes Birkenstock sandaler, og hun må hele tiden pille stængler ud. Hun hører en dyb knurren fra sin hund; så får hun øje på den, og det løber hende

koldt ned ad ryggen. Hundesnoren tykke, flettede læderhåndtag ligger i hendes hånd som en død ål.

“Bara ...” hendes stemme svigter. På intet tidspunkt i de seksten år, de har levet sammen, har hun været bange for sin hund, det har den aldrig givet hende grund til at være. Men nu får hun trang til at flygte, vil ikke se, hvad der har gjort hendes rare følgesvend til en frådende helvedeshund, men en kraft, der er stærkere end hun, skubber hende alligevel frem mellem de lavstammede træer.

Først kan hun kun se Barabbas’ krumme ryg. Strittende pels, spændte muskler, den har bidt sig fast i noget og flår i det, mens den knurrer skæbnesvangert.

“Slip, Barabbas!” Rædslen har givet hende stemmen tilbage, og hun lader læderhåndtaget suse ned over hundens ryg. Hun har aldrig givet den mere end et let slag med en avis, men nu tæsker hun som en afsindig løs på den med kræfter, hun troede, hun for længst havde mistet, samtidig med at hun flår i halsbåndet og kværker utysket, til dets knurren langt om længe går over i klynken, og den åbner sit blodige gab.

Byttet ligger slapt og ilde tilredt på jorden. En ruhåret gravhund. Billeder flimrer for Elisabeths øjne. Drengen fra vejen med sin Struppi, begge med strålende øjne. Hendes barnebarn som omfavner Barabbas og plager sin mor, må han ikke nok få en hund, bare en lille en, det behøver slet ikke være en schæfer, det er nok med en gravhund, og så behøver han aldrig, aldrig, aldrig mere få gaver, hverken til jul eller påske eller fødselsdag, og han skal nok altid selv gå tur med sin Gassi, det lover jeg, mor, det lover jeg, må jeg ikke nok.

Hun bliver ved med at holde Barabbas i et kvælertag i halsbåndet og lukker øjnene et par nådige sekunder. Nej, hun vil ikke se, hvad det er, der ligger på jorden, hun vil ikke blive her, vil ikke, kan ikke. Barabbas’ stønnen og den påtrængende summen fra en grøntskinnende spyflue trækker hende tilbage til skovens virkelighed. Hjem, vi må hjem, vi kan ikke blive

her, hvis de finder os her og ser, hvad Barabbas har gjort, tager de den fra mig. Hun sætter linen fast i halsbåndet og trækker den med sig skridt for skridt. Hendes ryg skriger af smerte, det kan hun pludselig mærke igen, og Barabbas har tilsyneladende også opbrugt sin energi, den følger duknakket og skælvende med ved hendes side, en forvirret gammel hund, hvordan kunne hun dog prygle sådan løs på den. Hjem, tænker hun igen, vi må hjem, der er vi i sikkerhed, så bliver alt godt igen.

Solen kravler alt for hurtigt op på himlen nu, Elizabeths kjole klæber til lår og ryg, og hvert åndedrag gør ondt. Ingen skal finde ud af, hvad du har gjort, jeg skal nok passe på dig, Barabbas, min ven, min ledsager, de skal ikke give dig en sprøjte, det giver jeg dem ikke lov til, undskyld for det, jeg gjorde.

Undskyld. Undskyld. Med sine sidste kræfter tvinger hun sig til kun at tænke på det.

* * *

Villaen i det fine kvarter Bayenthal i Köln ligger apatisk hen i heden, som medierne med hurtigt aftagende begejstring har døbt Rekordsommeren. Selv træerne i alléen ser udmattede ud. Kriminalkommissær Judith Krieger – som efter eget ønske er på orlov – lægger hovedet tilbage og stirrer op mod himlen gennem det åbne tag i sin 2CV. Hun længes efter at tænde motoren, give gas og mærke fartvinden mod ansigtet, lige til hun kommer til en sø. Når hun lukker øjnene, føles det, som om vandet er så tæt på, at hun næsten kan røre ved det. Kølrigt og nærmest postkortagtigt blågrønt.

En mørk Mercedes parkerer bag hendes 2CV. Manden, som stiger ud, er en, hun kender, og så alligevel ikke, nøjagtig ligesom med huset, hun holder foran. Han går hen til hende med skridt, der er for små til hans krop. Som om hans ben slet ikke er nødvendige til den fremadskridende bevægelse, som om han snarere skubber sig frem mod Judith som en overvægtig, blå-

øjet krabbe i et lyst fritidsantræk, der har aflært dens sidelæns gangart. Det begynder at flagre i Judiths maveregion. Det var en fejltagelse at komme, tænker hun. Det er min sidste uge på orlov. Jeg skulle aldrig have ladet mig overtale, heller ikke for gammelt venskabs skyld – det var dengang.

“Judith Krieger i egen høje person, gudskelov!” Hendes gamle skolekammerat blotter et tandsæt, som må have kostet en mindre formue i tandregulering.

“Berthold Prätorius.” Judith stiger ud og trækker hurtigst muligt sin hånd fri af hans fugtigvarme hilsen.

Han ser på hende med strålende øjne. “Jeg vidste, du ville komme.”

“Så vidste du mere end mig.”

Han lader en hånd glide gennem det tynde, musegrå hår, en nervøs bevægelse. Før i tiden var hans fingre hudløse og plettede af blækklatter, og negle var der stort set ingen af. Nu røber kun de brede, kødfulde fingerspidser, at den efterspurgte it-ekspert, dr. Berthold Prätorius, engang var klassens neglebidende nørd.

“Jeg sagde jo, at Charlotte er i fare. Du bliver nødt til at hjælpe mig, Judith.”

Bertholds opringning var kommet fuldstændig bag på Judith. Han havde ligefrem bønfuldt hende om at mødes i Charlottes villa. Judiths gamle skoleveninde havde været forsvundet i flere uger, mere præcist siden slutningen af maj. Nej, ikke ferie. Charlotte tog altid kun til Østersøen, til Fischland-Darss-Zingst, Pension Storch, for at iagttage havfugle, men der var hun ikke. Charlotte var som opslugt af jorden, måske var der sket hende noget, men han stod fuldstændig magtesløs, han havde kun forstand på computere, politiet forstod ikke hans bekymring, men Judith var jo kriminalkommissær. Okay, havde hun til sidst sagt, jeg tager et kig på huset, men som privatperson. Det kan være, vi finder ud af et eller andet.

Hun mønstrer ham, mens han roder i bukselommerne, ven-

stre, højre, venstre igen, indtil han til sidst hiver en nøgle op med et suk og lader den dingle foran Judiths næsetip.

“Vil du, eller skal jeg?”

“Det er dig, der er Charlottes ven.”

Han nikker og stikker nøglen i låsen. Køligheden i entréen er et chok mod huden, luften er fad. Død, tænker Judith, også selv om der intet er af den umiskendelige lugt af menneskelig forrådnelse. Der lugter af støv, mølkugler og en anelse af rengøringsmidler. Berthold skubber døren i, den klikker i låsen, og følelsen af at betræde et mausoleum tiltager.

“Er der ikke noget lys?” Judith famler hen over væggen ved siden af hoveddøren efter en kontakt.

“Vent lidt, rullepersiennerne er for.” Berthold skubber sig forbi hende og åbner en dør, og hun finder kontakten i samme øjeblik, som han trækker rullepersiennen i det tilstødende rum op. Nu kan man se stoftapet i lys gammelrosa, et skrummel af et garderobeskab, et spejl og en gammeldags telefonbænk.

Berthold Prätorius sætter sig igen i bevægelse, og Judith følger efter ham ind i en stue med tunge egetræsmøbler. Også her er der halvmørkt, indtil Berthold trækker rullepersiennen op og åbner for udsigten til en parklignende have kranset af høje nåletræer. Lyset strømmer dem i møde, solstråler, der lige først ikke rummer nogen varme, men kun gør ondt i øjnene.

“Plænen ser nyslået ud,” siger Judith.

“Charlotte har gartner.”

“Hvordan betaler hun ham?”

Berthold trækker på skuldrene. “Et fast beløb om måneden? Aner det ikke.”

Judith ser sig omkring. Over den sømbeslæede lædersofa hænger et tungt oliemaleri i forgyldt ramme. Ryttere i røde frakker, som rykker hovederne bagover på deres heste, der ser hysteriske ud, jagthunde med blodige gab, en flygtende hjort.

“Huset virker ikke ligefrem ungdommeligt.”

“Indretningen stammer stadig fra Charlottes fars tid.” Berthold lyder, som om han vil forsvare sin forsvundne skolekammerat, som han – i modsætning til Judith – har holdt kontakt med. Venner, som han siger.

“Er hendes far død?”

“Ja, for trekvart år siden.”

“Længe nok til, at man kunne ændre noget.”

“Charlottes værelse ligger ovenpå. Bare giv dig god tid. Jeg bliver desværre nødt til lige at køre.” Han ser ikke på hende.

“Du har da ikke tænkt dig, at jeg skal lede efter liget alene?”

Hans lyserøde ansigtshud bliver en kende blegere, og hans kødfulde højre hånd lander på brystkassen. “Der gemmer sig ikke noget lig her, jeg har allerede været hele huset igennem, også kælderens.”

“Meget beroligende.”

“Det drejer sig som sagt om at finde ud af, hvor Charlotte kan være taget hen.”

“Og du har virkelig ikke den fjerneste anelse ...”

“Jeg viser dig lige ovenpå, men så bliver jeg nødt til at køre. En systemfejl i firmaet, det var umuligt at forudse, de er helt på spanden uden mig.”

“Sagde du ikke, at du under alle omstændigheder havde fri om søndagen?”

“Jeg er ked af det. For en computer er det en dag som alle andre.”

Han går forrest op ad en trappe dybere ind i Charlotte Simonis' afblændede kosmos. Det brune tæppe, der er fastgjort med messingstænger på hvert trin, sluger hendes skridt. Lugten af rengøringsmidler og mølkugler bliver kraftigere, og den sø, som Judith for kort tid siden drømte om, virker mere og mere som et fatamorgana.

“Her.” Berthold åbner en hvidlakeret dør. Rummet er dunkelt, beklumret og varmt. Judith finder lyskontakten, og det

giver et sæt i hende. Glasblanke dukkeøjne stirrer på hende og kaster hende tilbage til en tid, hun helst vil glemme. Minder hende om, at hun har noget at råde bod på, selv om det formentlig er for sent. I næste øjeblik breder Bertholds bekymring for deres fælles skolekammerat sig til Judith, sniger sig ind i hendes krop som en gift. Hvorfor har Charlotte gemt sine dukker? Hvad siger det om hendes liv? Det rykker uroligt i Judiths mave, og den kvælende hede i kvistværelset gør det ikke bedre.

* * *

Spyfluerne summer. En græshoppe filer sine jammerlige lokketoner efter en partner ud i dagen. Solen bider nådesløst Elisabeth i nakken og på underarmene. Hun støtter sig et øjeblik til spaden og får pusten. Rødsorte ringe danser for hendes blik. Hun må være vanvittig, når hun står i denne hede og graver en grav. Men selvfølgelig har hun intet valg. Hun har låst Barabbas inde derhjemme, har overhørt dens protestklynk, da hun begav sig på vej gennem brakmarken igen bevæbnet med spade og kuffert. Hun begynder at grave igen og konstaterer tilfreds, at hullet snart er dybt nok. Der er ingen anden udvej, tænker hun. Jeg må få afsluttet det her. Få Barabbas' synd til at gå i glemmebogen.

Den ruhårede gravhund ligger i sandet ved siden af hende. Dens glasagtige øjne ser ud til at betragte hende. Nu lander en flue i den ene øjenkrog. Elisabeth løfter spaden og genner den væk, men den er ihærdig. Gang på gang vender den tilbage. Selvfølgelig gør den det, tænker Elisabeth. Den vil æde. Æde og sørge for sin yngel, sådan er livet. Forestillingen om, at fluemaddiker snart skal mæske sig med gravhundeøjnene får hendes mave til at slå en kolbøtte, selv om hun er vokset op på en gård og ved gud ikke er sart. Hun stikker spaden i sandet og

synker med en stønnen på knæ. Kom, lille hund, lad os få det overstået. Jeg kan i det mindste beskytte dig mod fluerne.

Hun åbner låget på den lille børnekuffert og tager et af de gamle frottélagener ud, hun vil bruge som ligklæde. Hun trækker gravhunden hen på det. Den ser så lille ud, men er tung. Elisabeth smager mavesyre på sin tunge. Man kan knap nok se Barabbas' bid i den bløde, pjuskede pels. En grøntskinnende flue prøver igen lykken. Elisabeth løfter hurtigt gravhunden op i dens rød- og grønternede kiste. Den betragter hende stadig. Men det er ikke grunden til, at Elisabeth pludselig begynder at ryste ubehersket. Gravhunden mangler det højre øre. En eller anden må have skåret det af med en kniv, for nylig, for der er stadig blod på den glatte snitflade.

* * *

Da der bliver sat en stopper for Manfred Korzilius' friweekend før tiden, sidder han i Maybach Biergarten og overvejer, om han skal forsøge sig hos den lyshårede med katteøjnene og en lyserød stump af en kjole, som hænger ud ved baren sammen med sin langt mindre tiltrækkende veninde. Hvis han trænger sig på, risikerer han et afslag. På den anden side ser de begge to ud, som om de ville være dybt taknemlige for lidt afveksling. Og hvo intet vover ... Spørgsmålet er naturligvis altid, om det er umagen værd. Nu piller miss Katteøje ved et sølvspænde i håret, mens hun vifter sig med drinkskortet. Nydeligt. Mannis mobil vibrerer mere indtrængende og kræver, at han straks, på stedet, tager sig af den. Nå, pyt, tænker han, da han klapper sin Nokia op, det er alligevel for varmt til sex.

“Jeg beklager, at jeg bliver nødt til at forstyrre Dem,” bjæffer Thalbachs stemme. Det er hans nye chef.

“Jeg har ikke vagt i dag.”

“Det ved jeg, men jeg har lige talt med Millstätt, og vi er enige om, at De er den helt rigtige til opgaven.”

“Aha,” siger Manni og ærgrer sig over, at der ikke falder ham noget mere intelligent ind. Hvorfor pokker har Thalbach nu snakket med chefen for drabsafdelingen? Står Manni nu langt om længe for at blive flyttet tilbage til KK 11, som han har bestræbt sig på i flere måneder? Men hvorfor ringer Millstätt så ikke selv til ham?

“En dreng er forsvundet,” erklærer Thalbach med klangfuld stemme. “Der er noget, der ikke helt stemmer i forældrenes forklaringer. Noget tyder på, at morderen skal findes i familien, og det er her, Deres erfaring fra KK 11 kommer til nytte. Forældrene kan simpelthen ikke sige, præcis hvornår deres søn forsvandt. På et eller andet tidspunkt i løbet af weekenden, mens han var i teltlejr sammen med sin far, som i øvrigt ikke er drengens biologiske far.”

Lige netop nu hvor det står klart, at det ikke bliver til noget med en hed sommernat, ser miss Katteøje over på ham og vel at mærke slet ikke uinteresseret. Manni sender hende et langt blik og forsøger at koncentrere sig om telefonsamtalen. Han drikker en slurk Radler og skærer ansigt. Varm og doven, selv om han kun har siddet her i ti minutter. Han skubber glasset fra sig og vinker til servitricen.

“Hvor gammel er drengen?”

“Fjorten.”

“Måske er han sammen med sine kammerater. På badetur. Eller hos en kæreste.”

“Det lader ikke til at være tilfældet. Kør nu hen og tal med forældrene. Dan Dem et indtryk af situationen.”

“Hvem arbejder jeg for?”

“Mig. Foreløbig, i hvert fald. Og lad os for familiens skyld håbe, det bliver ved med at være sådan.”

Og hvis det viser sig, at drengen er død, kan det så få mig tilbage til KK 11? Spørgsmålet nærmest brænder Manni på tungen, men han stiller det ikke. Det seneste halve år har lært ham at være forsigtig. Lige efter, at hans første fælles efterforsk-

ning sammen med Judith Krieger i en lysning i skoven i Bergisches Land var gået sin skæve gang, havde Millstätt meddelt ham, at han ville blive overflyttet til afdelingen for forsvundne personer. For at afhjælpe en midlertidig personalemangel. En hvid løgn, som Manni stadig ikke tror på. Judith Krieger tog orlov for at få styr på sig selv og pleje sin kvæstede psyke, og i mellemtiden kan han få lov til at lege stikirenddrenge hos Forsvundne Personer i stedet for at gøre karriere. Himmelråbende uretfærdigt, for det var jo Krieger, som ignorerede alle tjenstlige påbud dengang. Alligevel får hun lov til at møde i KK 11, når hun vender tilbage om en uge. Millstätt spiser som sædvanlig af hendes hånd.

“Ellers nogen spørgsmål?” Thalbachs stemme henter Manni tilbage til nutiden. Manni betragter sin Radler, som står der på bordet og ligner noget, der aldrig har haft en krone af skum. Hvorfor ikke spille lidt kostbar, når det skal være på den måde? Han skylder dem ikke alt for stor begejstring i øjeblikket, og hans lyst til at pine sig selv tværs gennem byen til hovedkvarterets vognpark kan ligge på et meget lille sted.

“Jeg sidder i Biergarten og har drukket alkohol.”

“Meget?”

“Nah, det er ikke galt. Et par små fadøl.”

“Så snup en espresso og tag en taxi.”

Servitricen får endelig øje på ham og kommer hen til hans bord. Han smiler undskyldende og snupper tavst hendes blok og kuglepen for at notere den adresse, Thalbach dikterer.

* * *

Nedenunder smækker hoveddøren. Judith kan ikke løsrive sig fra Charlottes dukkesamling. Det er, som om de stivnede børneefterligninger med det farverige tøj vil hypnotisere hende, som om hun står og kigger på en tidsmaskine med glasøjne. Hun ved, at hun har stået i dette værelse før, for flere årtier

siden. Hvor gammel var hun dengang? Omkring fjorten. Det var en regngrå dag i maj kort efter Charlottes fødselsdag. Hun og Charlotte er næsten lige gamle, årgang 66. "Til lykke," siger hun højt for at ryste ubehaget over synet af børneværelset af sig. Det er, som om værelset er stivnet i fortiden som i gelatine.

Til fødselsdagen serverede Charlottes mor rabarberkage med flødeskum og kakao. Der var lys og blomster og gaver, naturligvis, men alligevel var den festlige stemning udeblevet. De andre piger sad og puffede til hinanden under bordet og fnisede. De havde kendt hinanden siden femte klasse og var en fast klike. Det var kun Charlotte og Judith, som var nye, tilflyttere, udenfor. På pigetoiletterne på skolen næste dag overhørte Judith, hvordan pigerne i klassen maste sig sammen i en af båsene for at ryge og sladre om Charlotte. Om hendes hvide bluse med kniplinger og om hendes dukker. Om, at der ikke havde været is eller flødeboller eller cola eller musik – intet af det, der var in. Og det var selvfølgelig ikke blevet ved sladdereren. I ugerne efter fødselsdagsfesten holdt pigerne i klassen simpelthen op med at tale med Charlotte. De lod, som om hun var luft. Charlotte inviterede Judith hjem til sig, satte sig ved siden af hende i klassen, betroede hende hemmeligheder i frikvartererne – alt det, piger nu gør. Judith syntes, Charlotte var lidt mærkelig, men slet ikke dum eller kedelig. Alligevel holdt hun op med at være sammen med hende. Og så svigtede hun hende. Eller gjorde hun?

Judith går ned ad trappen til stueetagen, tapper et glas vand fra hanen i køkkenet og sætter sig på den solvarme stentrappe, der fører fra terrassen ned i haven. Varmen gør hende tung og træg og sender tankerne på vandring. Hun har stadig en mat følelse i maven. Hun forsøger at skubbe minderne om Charlotte og hendes dukker til side og i stedet tænke på en blågrøn sø og en eller anden harmløs, ukompliceret, nutidig sommerfantasi. Det lykkes ikke.

Det var ikke så lang tid, hun gik i klasse med Charlotte og

Berthold, kun to år. Så havde hendes rastløse far igen fundet nyt arbejde, denne gang i Bremen, og så måtte de flytte endnu en gang. Judith bryder sig ikke om at tænke tilbage på den tid, hvor hun var fuldstændig afhængig af sine forældres beslutninger. Hendes egentlige liv begyndte først – tænker hun altid – den dag hun gik ud af skolen. Straks efter studentereksamen flyttede hun til Köln, ikke af nostalgiske grunde, men fordi hun var blevet optaget på jurastudiet. Ikke desto mindre var hun fra første dag besluttet på at gøre Köln til sin hjemstavn. Dengang var hun nærmest beruset af tanken om aldrig mere at behøve at flytte, hvis hun ikke selv ville; at skabe sig et liv og en vennekreds, som hun havde lyst til. Et gensyn med gamle skolekammerater fra Köln hørte dog ikke med til hendes plan, så det havde hun undladt.

Judith ruller en cigaret. I virkeligheden kender hun ikke noget til sin gamle skolekammerat, og det er formodentlig ikke blot forkert, men også indbildsk at tro, at et par fælles oplevelser som teenager og hendes egen flove rolle dengang skulle have haft en eller anden indflydelse på Charlottes liv – for slet ikke at tale om hendes forsvinden. Men Charlotte er forsvundet, så meget står fast. I hvert fald er der tilsyneladende ingen, som har set hende i de sidste syv uger. Judith tænder cigaretten og nyder nikotinens velkendte prikken i lungerne. Hvad er der sket med Charlotte? Hvordan har hendes liv været? Kan det tænkes, at hun har været lykkelig her i barndomshjemmets mausoleum? Er hendes forsvinden en forsinket reaktion på et forkludret liv – eller er hun rejst ud for at finde lykken? Og selv da, hvad betyder så det? Judith tager et sug. Vi halser efter lykken, underkaster os vores længsel efter den som en umættelig gud. Vi nægter os den erkendelse, at livet også rummer kiksere. Hverdag. Ulykke. Forældre og samlever, som svigter eller forlader os. I grunden er denne jagt på lykken ikke andet end en form for bekvemmelighed. Vi nægter at acceptere, at livet også har skyggesider, og at vi alligevel ikke kan gøre andet

end at blive ved med at trække vejret, uanset om der venter os gode eller dårlige tider.

Charlotte ville være min veninde, tænker Judith. Jeg afviste hende. Det var noget, der skete dengang, sådan er det, sket er sket, punktum. Men af en eller anden grund virker det ikke, og det får sat gang i Judith igen. Hun skodder cigaretten og rejser sig. Hvis der i denne forladte villa findes et spor, der peger på, hvor Charlotte befinder sig nu, skal hun nok finde det.

Taxien sætter Manni af i forstadskvarteret Brück. Han stopper kvitteringen i lommen, stikker en Fisherman's Friend i munden og ser sig omkring. Tofamilierhusene ligner alle andre, og forhaverne skiller sig heller ikke ud. Blomster og træbænk, hist og pist et miniaturetræ med grotesk studsede grene, og så alt det her plasticskrammel, som på lang afstand signalerer, at husenes beboere gør sig hæderlige anstrengelser for at forberede sig på fremtidens mere magre pensionisttilværelse. Manni træder hen over en rød Bobbycar, skovle, en spand og en flad fodbold; der ser grimt og kaotisk ud på den brolagte sti op til huset. Inden han når at ringe på, åbner en barfodet og lyshåret mand hoveddøren. To små børn med chokoladestriber om munden hager sig fast til hans forvaskede cowboybukseben.

“Kriminalpolitiet?” Uden at kigge på Mannis legitimationkort tager manden fat om det største barns skuldre. “Tag din søster med ind i stuen. Far og mor skal lige snakke med manden alene.”

De to snotnæser kigger fjoget op på Manni. Manden gør en bevægelse med hofterne. “Leander, Marlene – I ved, hvad vi har aftalt. Gå så ind i stuen, ellers er det slut med børneprogrammet hele næste uge, og så kommer I på hovedet i seng.”

Truslen ser ud til at virke, ynglen med de storladne navne slipper dræbende langsomt den barfodedes ben, der giver dem et sidste puff i den ønskede retning, før han vender sig om mod Manni.

“Frank Stadler, kom indenfor.”

Stadlers kone, Martina, er i køkkenet. Hun sidder med benene trukket op under sig og et tomt blik på en hjørnebænk bag et groft sammentømret spisebord. Hendes kastanjebrune hår falder i blanke bølger ned over hendes skuldre, hun er iført en lysegrøn kjole med brede skulderstropper og ser supergodt ud, hvis man ser bort fra hendes forgrædte øjne. Hendes slanke fingre knuger om et eller andet. Som om hendes liv afhænger af, at hun ikke løsner grebet en millimeter.

“De må finde Jonny,” siger hun til hilsen.

Manni nikker og tager plads over for hende. Ja, vi skal nok finde din dreng, tænker han. Før eller senere. Og måske ønsker du så, at vi ikke havde gjort det, længes tilbage til den uvished, som du lige nu synes er uudholdelig. Stadler skubber et tomt glas hen foran ham og fylder det med vand fra en af de der plasticflasker, gniere bruger til at fremstille deres egen sodavand i. Manni tager en slurk. Vandet er lunkent og smager fadt. Han stiller glasset på bordet.

“Det drejer sig altså om Deres ældste søn, Jonathan Stadler, som er forsvundet. Han er fjorten ...”

“Röbel,” afbryder Martina Stadler ham, “Jonny hedder Röbel til efternavn.”

“Röbel.” Manni sænker kuglepennen igen. “Men De hedder begge to Stadler?”

“Jonny er egentlig Martinas søsters søn,” siger Frank Stadler. “Vi tog ham til os, efter at hans forældre døde i en ulykke.”

“Lad nu den gamle historie ligge.” Martina Stadlers stemme er ikke meget mere end en hvisken. “Det har jo ikke noget med sagen at gøre. De skal finde Jonny, det er vigtigt.”

“Jonathan Röbel, som bliver kaldt Jonny,” siger Manni. Martina er altså drengens moster og ser ud til at tage hans forsvinden meget tungt. Men hvad med hendes mand? Er stedfædre potentielle gerningsmænd? Er det grunden til, at hans chef vil undersøge muligheden for en voldsforbrydelse i fami-

lien nærmere? Manni kigger indgående på Stadler, som kører højre hånd over panden og det karseklippede hår. Der danner sig straks nye svedperler i hårgrænsen. Han er stadig ung, cirka på alder med Manni selv, omkring de tredive, og det er tydeligt, at de to snotthalpe ikke har respekt for ham. Men hvad betyder det? Måske var Stadler jaloux på teenagerstedsønnen, betragtede ham som en konkurrent i hjemmet, som det gjaldt om at jage væk? Manni tænker et øjeblik på sin egen far. Har han nogensinde været ung og sjov? Har han nogensinde interesseret sig for sin eneste søn? Det kan Manni i hvert fald ikke huske. Og under alle omstændigheder er det alt for varmt og lummert til at koncentrere sig om mere end én ting.

“Hvor længe har Jonathan boet hos Dem?”

“I tre år.” Frank Stadler rømmer sig. “Jeg ved godt, hvad Deres næste spørgsmål er. Ja, det har været svært, selvfølgelig har det det, hvad tror De? En dreng i sorg, vi var selv i chok, min kone og hendes søster stod hinanden meget nær, og vores Marlene var kun et par måneder gammel dengang.” Han tørrer sig igen med hånden over panden. “Det var altså svært, og Jonny stak også af to gange det første år, han ville se sit gamle hjem. Men det er slut med det. Det er lykkedes for os. Min kone har ret. Det har ikke noget med det at gøre, at han nu er forsvundet.”

“Hvor boede han før?” spørger Manni. Uanset hvad Stadler siger, skal man selvfølgelig også lede det sted, hvor drengen boede tidligere. Statistisk set modtager KK 66 i Köln 2400 anmeldelser af forsvundne personer om året. Men de færreste er rigtigt forsvundet. Unge mennesker, især hvis de kommer fra familier i opløsning, kommer og går, også selv om forældrene naturligvis altid sværger på, at alt er i orden. Men hvad ved de om deres egne børn?

“Jonny boede i Eifel før,” siger Stadler med smalle læber. “I Daun, hvis De vil vide det helt præcis.”

“Jeg skal bruge adressen. Og også gerne navne på nogle af hans tidligere venner der.”

“Jonny er ikke i Eifel, der ville han da ikke tage til uden at give os besked,” siger Stadler tilstræbt behersket. “Vi har for en sikkerheds skyld ringet til nogle bekendte i Daun. Ingen har set ham.”

“Havde De været oppe at skændes, før han forsvandt? Var han bekymret over noget?”

“Nej, intet.” De ryster begge to på hovedet.

“Er han sund og rask? Intelligent?”

“Hvorfor spørger De om det? Ja.”

“Sportstrænet?”

Nik.

“Pålidelig?”

“Absolut.”

“Men han er før stukket af, sagde De lige før.”

“Ja, men herregud, fordi det var sådan dengang. Dengang, for tre år siden. Da han ikke havde fundet sig til rette her endnu. Hvis jeg havde vidst, at De ville bruge vores oprigtighed som grund til ikke at lede efter Jonny, havde jeg selvfølgelig ikke fortalt Dem det.”

Ifølge alt det, Manni i de sidste par måneder har lært om forsvundne unge mennesker, er det meget tænkeligt, at Jonny endnu en gang er løbet hjemmefra. På den anden side er han måske ikke. Manni mærker koldsveden pible i nakken. Hvad nu, hvis han undervurderer den fare, drengen befinder sig i? Hvad nu, hvis drengen er blevet bortført, hvis han sidder i en eller anden jordhule ude af sig selv af angst og måske er såret?

“Hans lommelygte.” Martina Stadler kvæler et hulk. “Jonnys lommelygte lå stadig i hans seng. Men det er helt uforståeligt, han husker den altid, han kan jo ikke falde i søvn uden sin lygte.”

Ro på nu, ro på. Manni tager en dyb indånding. “Må jeg få lov til at se lommelygten?”

Hulken.

“Martina? Vis kommissæren den.” Varsomt, som er han bange for at gøre hende fortræd, rækker Frank Stadler ind over bordet og begynder at løsne sin kones fingre fra den genstand, hun klamrer sig til.

“Jeg rystede Jonnys sengetæppe, og så trillede den ned.” Martina Stadler ryster over hele kroppen nu, og man kan knap nok forstå, hvad hun siger. “Jeg samlede den straks op, og den virker stadig, men glasset er ødelagt.”

“Det er kun en revne. Det opdager Jonny garanteret ikke.” Frank Stadler har erobret lommelygten nu og studerer den, før han stiller den på bordet foran Manni.

“Ødelagt,” hvisker Martina. “Ødelagt. Han bliver jo bange, hvis han ikke har sin lygte. Hvorfor huskede du ham ikke på den?”

“Tina, for pokker, du ved da, hvordan det er. De små lavede vrøvl, vi var sent på den, og Jonny svor på, han havde det hele.”

“Hvornår var det helt præcis?” spørger Manni.

“Hvad mener De?” Stadler kigger på ham, som om han midlertidigt havde glemt hans tilstedeværelse.

“Da De tog af sted sammen med Jonny. Hvornår var det?”

“Lørdag formiddag, ved ellevetiden. Vi kørte de to små hjem til min mor i Bensberg og fortsatte så direkte til teltlejren.”

Manni bladrer i den blok, han fik tiltusket sig fra servitricen i Maybach. “Og teltlejren lå i udkanten af Königsforst på den jord, der tilhører indianerklubben Kölsche Sioux?”

Stadler nikker. “Ja, for pokker. Og hvorfor er der ikke for længst sat en eftersøgning i gang?”

“Vi må først danne os et billede af situationen. Hvornår så De sidst Jonny?”

Martina Stadler begynder at græde endnu heftigere.

“Hør nu,” siger Manni og forsøger at fastholde Frank Stadlers opmærksomhed, “vær venlig at svare på mit spørgsmål. Og måske var det en idé, hvis familiens læge ...”

“Jonnys lømmelygte er ødelagt. Jeg har ødelagt den! Åh, Gud, jeg holder det ikke ud!” Martinas stemme kammer over.

“Det må du ikke sige.” Frank Stadler kærtegner de slanke fingre, der nu virker som nytteløse pinde, som en marionetdukke uden snore. “Den er ikke ødelagt, Martina. Og desuden har Jonny jo også Doktor D.”

“Hvem er ...” Længere når Manni ikke, for de to snotunger kommer under øredøvende hyl farende ud i køkkenet, som om D’et er et stikord. “Dee-Dee! Jonny! Dee-Dee! Jonny! Hvor er Dee-Dee?”

Inden nogen af de voksne når at reagere, er de allerede kravlet op på hjørnebænken og sidder og trykker deres chokoladeansigter ind mod morens bryst og mave. Hun begynder mekanisk at stryge dem over de forpjuskede baghoveder og mumle beroligende nonsens.

Frank Stadler rejser sig og nikker med hovedet til Manni om at følge med. Nu har han åbenbart opgivet at tørre sveden af panden. En tynd stribe kryber ned forbi hans øre med retning mod hagen. Inde i stuen traller en gennemtrængende børnestemme en sang om krokodillen SnipSnap. Manni har en ubehagelig følelse af, at han snart ikke kan få vejret længere her i huset.

“Jeg ved ikke, hvornår Jonny sidst blev set,” siger Stadler dæmpet. “Børnene i lejren lever efter deres egne regler.”

Han gør brat omkring. “Kom med, så skal jeg vise Dem Jonnys værelse.”

Det ser næsten ud, som om Stadler er ved at flygte fra ham. Manni ignorerer sin trang til ilt og følger lige i hælene på Stadler.

“Hvem er Doktor D?” gentager han, da de er kommet ned i kælderen.

Frank Stadler åbner døren til et kælderværelse og stirrer på en hundekurv, der står ved siden af en pænt redt seng med mørkeblåt betræk.

“Dee-Dee, Doktor D, er Jonnys hund, en ruhåret gravhund. De to er uadskillelige.”

* * *